

CHOPOKI KÉPESLAP

'93. február

Isten szövőszékéről mintha szőttes
omlik le fehéren, puhán a köd,
ormok tűin se feslik szét, a zölde
erdő-foltok: mohás fenyők s bükkök

is épphogy áttetszenek, és a dús hó
beléolvad, bár tömbökké fagyott,
akár a völgy szeme: a szigorú tó,
s deres szemöldöke: nád-kardlapok.

A hó fehér, puha ravatalán
zilált virágszirom: hajad kibontva.
Árny hull föléd: sudár jegenye kontya.

Gyász-zenekar játszik szipogva,
mint szemfedő lebben trombita-nyál,
verejték záporoz kopogva.

Körmend

Nagy Gábor

Késő-nyári éjszaka

Késő-nyári, sudár barackfám,
zápor-verte az arcod.
Az ingovány földből erecskék
cuppogását hallod.

Sárrá fonnyadt felhők fürödnek
a hold sárga vizében.
Meggésett villám bíborában
villan egy szemérem.

Éjszaka. Szél motoz hajadban,
gyengéden szétborzolja.
Továbbmegy a mézízű dombon,
szőlőjét kóstoja.

Ott fekszem árnyad sűrűjében.
Dús könny-barackod koppan
súlyosan, mégis észrevétlen.
Fönn a láng ellobban.

Az éjjel hűs kékje kiömlik.
Fáradt, sár-szirnos arcom
zöldekes, félénken kinyíló
tenyeredbe hajtom.

Körmend

Nagy Gábor

AKROPOLISZ

Sikátor-kard hegyére szúrva ég
isten kiszikkadt koponyája:
ahogy éjjel száraz rögökbe fagy
a nap otthagytott csiganyála,
úgy dermed fénybe e holt szürkeagy.

A téren — kaptár szorgos méhei —
pincérek hordják tálca-lépen
a mézízű Metaxát s az Uzót,
mely mint a fullánk a fenékben,
táncolni löki a húzódozót.

Felismered-e, isten, férgeid,
kik ki-be másztak elhajított
(mondhatni: koncul vetett) koponyád
üres szemgödrein, a hízott
verőfény lucskában sandítva rád,

ki egykor voltál? Isten, látod-e
egykori önmagad szemükben,
e lusta férgek gombszemében, Őt,
ki atlaszt rajzolt, ócska trükkel
hitelve el a gondtalan jövőt?

De tudjuk már, hogy a Föld gömbölyű,
az útnak vége soha nincsen,
bármerre másszunk. Mi mégis vakon
kúszunk orrodban, szádban — mígnem
egyszer szétfröccsenünk, mint a takony.

Körmend

Nagy Gábor